

Entrada a Barbadeo. Les vaques ens impedeixen el pas.

des moltes coses i, almenys a mi, se'm posà la pell de gallina.

Com he dit, les vistes des de O Cebreiro, si no hi ha boira, són meravelloses. Cal advertir també que, normalment, al Cebreiro fa frescor; per tant, malgrat que som a l'estiu, caldrà abrigar-se per tal d'evitar mals posteriors.

O CEBREIRO - MONESTIR DE SAMOS 31'5 km

Ja som a Galícia. Una altra vegada anem a recórrer una etapa llarga, però amb la diferència que, en aquesta, els primers vint quilòmetres són de baixada a excepció de l'altell de St. Roc i de la pujada curta, però endimoniada de l'altell del Poio.

És aconsellable eixir de O Cebreiro a primera llum del dia, ja que veure l'eixida

del sol des d'aquest indret és encisador. Així ho vam fer nosaltres caminant per la vorera d'emergència de la carretera (sense trànsit a aquestes hores). També es pot eixir de O Cebreiro per camí de terra, però això comporta perdre les magnífiques vistes que s'entreveuen des

de la carretera.

S'arriba a Liñares (tres quilòmetres) i, des d'ací, s'inicia el suau ascens a l'altell de St. Roc, on hi ha un monument al pelegrí. Des d'ací, per un camí que va paral·lel a la carretera, arribem a Hospital da Condesa, llogaret molt petit que té alberg i una interessant església romànica, semblant a la de O Cebreiro. Poc després d'Hospital da Condesa, trobarem l'altell del Poio, amb una pujada de menys de cent metres, però molt dura i dolenta.

Arribats a l'altell, tothom para a la Posada del Pelegrí, on una senyora major, Remedios, intenta servir a la quantitat de pelegrins que tots els dies hi fan parada entre les 8 h i les 9h. Descansem una estona, prenem café amb llet i continuem ara sí,

en baixada fins a arribar a Triacastela.

A partir d'aquí, podem admirar el meravellós paisatge gallec amb tota intensitat. Però el que veurem és la Galícia interior, l'anomenada Galícia profunda, que no té res a veure amb la costa de les Ries Baixes.

Ací les formes de vida estan poc evolucionades i es fa palés el tòpic del gallec analfabet, que sembla viure encara als anys 50 i que té por de parlar amb la gent que diàriament veu passar.

És la Galícia dels prats verds, on les vaques pasturen lliurement, i que moltes vegades trobarem caminant lentament, davant de nosaltres, al camí. Camins de terra que reben el nom de corredoiras, quan els arbres i la vegetació formen una coberta natural que no permet que el sol ens arribi als ulls.

És la Galícia que, pense jo, tothom hauria de conèixer per saber que realment existeix i que no és un tòpic.

Abans d'arribar a Triacastela, passarem per Fonfria, Viduedo, Filloval i As Pasantas, tots llogarets molt petits, amb interessants mostres del romànic rural gallec, com ara l'església de Viduedo; llocs on sembla que, a pesar de tot, alguna cosa està canviant, segurament gràcies al Camí, ja que, de tant en tant, apareix alguna casa rural on podrem trobar tot tipus de serveis.

El molló ens indica que falten cent quilòmetres per arribar a Santiago.

Església-fortalesa de Portomarín.